

ĐỀ BÀI:

TẢ LẠI MỘT
CON CHIM BỊ NHỐT
TRONG LỒNG.

Bài làm

Tôi đã lấy tên nhân vật chính trong cuốn truyện *Đất rừng phương Nam* của nhà văn Đoàn Giỏi để đặt tên cho chú chim lạ mà cậu tôi mới đưa về từ xứ sở đầy nắng gió ấy – tên nó là An.

Tôi không biết tên gọi của loài chim này. Cậu tôi cũng không biết. Ai đến chơi cũng khen đẹp nhưng đều không biết tên. Ông tiến sĩ, bạn cậu tôi có nhắc đến một cái tên khoa học rất dài và khó nhớ, chỉ biết nó là giống chim đang có nguy cơ diệt chủng trên thế giới. Nó quý, đẹp, nó đáng yêu và cả đáng thương nữa! Tôi đã đặt tên cho nó theo cách riêng của mình. An, thế thôi!

An chỉ nhỉnh hơn một chàng khuờu trưởng thành đôi chút, mình thon cân đối. An hút hồn người ta bởi màu sắc bí hiểm của bộ lông màu nhưng đen có điểm vào những sợi chỉ đỏ. Cổ đeo một vòng cườm xanh biếc. Tất cả cứ óng ánh, lung linh. Ban đêm, ánh đèn nê-ông hắt vào trông càng đẹp mê hồn tưởng như chú đến từ một thế giới cổ tích vậy. Trên giữa đỉnh đầu chú có một túm lông nhỏ màu đỏ rực mà tôi gọi là “ngọn lửa phương Nam”. Mỗi lúc An giận dữ, ngọn lửa dựng ngược lên như đang cháy. Ban đêm, nó cứ đập chồn như đốm lửa ma trôi khiến khiens người yếu bóng vía thoáng nhìn sẽ giật mình. Đôi mắt An đẹp như mắt bò câu sau khi đã trừ đi vẻ hiền lành và cộng thêm vào nét mơ màng xa xăm. Cặp mỏ ngắn và xinh đến nỗi tôi dám chắc nó được sinh ra không phải để mổ vào những con sâu bọ gớm giếc. Mà thật, từ hôm về chỉ thấy An ăn toàn hoa quả. Nó rất thích những thứ quả của rừng phương Nam. Đôi chân An giống đôi chân của một chú gà nhíp nhưng không thô bởi móng chân dài, ngón chân thon, tất cả được bọc trong một đôi tất sừng mun quý giá. Mỗi lúc chú nhảy nhót, đuôi chú xòe ra, cụp vào trông như một công chúa tí hon biểu diễn múa quạt vậy.

An buồn từ hôm mới về. Theo ông tiến sĩ giới thiệu thì An có giọng hót rất hay: trong veo, ngân vang thánh thót. Tôi mong một lần được nghe tiếng hót của nó nhưng nó cứ làm như thể mình không biết hót vậy. Thỉnh thoảng chỉ nghe An líu ríu tiếng gì đấy không rõ. Mấy ngày gần đây nó im bất luận, nó nằm im ra chiều nghĩ ngợi. Chiều nay, đột nhiên An đập cánh dữ dội, lao qua, lao lại trong lồng, hai chân cào liên hồi vào những nan tre, miệng kêu “kiếc...! Kiếc...!”, mắt lác đi vừa có vẻ giận dữ, vừa có vẻ hoảng sợ, có lúc nó nhìn tôi như van xin điều gì rồi đưa mắt nhìn lên bầu trời xanh mênh mông đầy tiếc nuối.

Cả ngày hôm nay An bỏ ăn. Tôi mua cho An những thứ quả mà nó thích nhưng nó cũng chỉ nhìn. Nó khóc? Trên khóe mắt nó có ngân nước. Thật đấy! Chao ôi, thứ “nước mắt” của loài chim đất rừng phương Nam khiến lòng tôi se thắt. Sau bữa ăn tối, tôi thuật lại chuyện của An cho ba mẹ nghe.

Lúc đầu, ba mẹ không tin nhưng khi nhìn cảnh An bỏ ăn nằm buồn so như ốm, ba mẹ tin lời tôi nói và hứa sẽ bàn với cậu: nếu ngày mai, có người vào Nam sẽ cho An đi theo, trả An về rừng. Chẳng cần đợi đến mai, tối, cậu tôi về cùng với ông tiến sĩ. Khi nghe ba mẹ nói chuyện đó, cậu tiếc ra mặt còn ông tiến sĩ thì rất vui. Ông cho biết loài chim này có thể bay trong đêm, bay liền một mạch hàng mấy trăm cây số, đặc biệt là có khả năng định hướng bằng cảm giác. Ông bảo: “Cứ thả nó ngay lúc này, tại đây, sáng mai người ta sẽ gặp nó ở rừng U Minh rồi”.

Người vui nhất là tôi. Theo quyết định của cả nhà, tôi chạy lại mở chốt cửa chiếc lồng, trả tự do cho An. An nhìn tôi hồi lâu ra chiều không hiểu. Tôi khích lệ: “Hãy bay đi! Bay về đất rừng phương Nam của mày, ở đó các bạn của mày đang chờ mày đấy!”. Lát sau An cũng hiểu ra. Nó nhìn mọi người với ánh mắt biết ơn rồi nhún chân, sải cánh bay lên. Và thật kì diệu, khi “đóm lửa phương Nam” lẫn vào sao trời, lần đầu tiên tôi nghe tiếng hót của nó, cả một chuỗi âm thanh trong veo, ngân vang vọng xuống từ không trung như hàng ngàn ngôi sao đang bay chạm vào nhau...

Bây giờ, ngồi viết những dòng này, tôi vẫn còn nghe tiếng hót của An văng vẳng bên tai.

(Bài của Nguyễn Thị Thanh Thanh)